

MISJONS-RØSTEN

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

Nummer 19—20.

Oktober 1945.

17. årgang.

Litt om bønn og møtekultur.

I «Salems menighetsblad» har forstander Erling Strøm skrevet flere artikler om bønn. Vi tar noen bruddstykker.

Bibelen og erfaringen viser at Anden ikke leder sterotyp og vane-messig, bønnelivets ytringer er så forskjellige, ja, som selve livet, rik på variasjoner. Dette er det betydningsfullt å være kjent med og forberedt på, så vi kan være i harmoni med den «rytme» Gud vil ha i de forskjellige tilfeller.

I Ap. gj. 1, 13—14 leser vi om en flokk på 120 som var samlet på den øvre sal. Det var en blandet og ulik forsamling, men allikevel heter det at «alle disse holdt samdrektig ved i bønnen.» Det skal bety «en akkord». Altså, *endrettheten i bønnen var så fullkommen, at det var en akkord*. I sannhet, disse forsto hva Guds vilje var, og innrettet seg deretter, derfor fikk de alle også del i bønnesvaret. «Da ble de alle fylt med den Hellig And.»

Det er uten tvil spesielle tider hvor Anden særlig maner til endregtig bønn om Andens utgytelse, — tenk på 1907 og framover — og det merkes nå en oppvåknen på dette område, ikke bare blant oss, men i de forskjellige kristelige leire. Og det har vel sin grunn i, at vi mer enn før er klar over vår egen maktesløshet, svakhet og fattigdom. Skal vi bestå og vinne seier og ha mulighet til å utbrede Guds nådes evangelium, så kan det alene skje gjennom Andens kraft.

Må ingen av oss sove når det gjelder dette, men forstå Herrens vilje og fylles med den Hellige And. Veien er endregtig bønn, ydmykelse og uttømmelse, overgivelse, hengivelse og tro.

Vi må også være ledige for og forberedte på at Gud kan lede oss i

lignende bønn som den der omtales i Ap. gj. 4, 24: «Da de hørte det, løftet de samdregtig sin røst til Gud.» Ikke bare én bad og de andre sukket med i sin ånd, men *alle løftet sin røst til Gud*. Dette var nok et mektig bønnemøte, det viser best resultatene. V. 31, 32, 33. «Og da de hadde bedt skalv det sted hvor de var samlet, og de ble alle fylt med den Hellige And». Men Lukas lar oss forstå hemmeligheten til at jorden og himlen så og si smelter sammen, — jordens barn drar Guds velsignelse ned — og «hele flokken . . . hadde et hjerte og én sjel.»

Men dette at alle samtidig løfter sin røst i bønn, vil mange anse for usømmelig og høyst forstyrrende og distraherende. De ønsker at én skal be, ellers må det være gravstilt, for når en ber, så skal de andre tie og høre. Hvis alle samtidig ber høyt, synes de det er uorden og forvirring. Hvis de hadde vært til stede på møtet Lukas her beretter om, hadde de sikkert tatt anstøt. Men himlen ga det sin sanksjon og de fikk hva de bad om.

Saken er at nåtidskristne i sin alminnelighet, er så langt tilbake i sammenligning med de urkristnes bønneliv, at hvis noen av de samme foreteelser viser seg, blir det av mange bedømt som unormalt. De har nemlig blitt så vant med at én skal tjene fra plattformen, prekestolen eller alteret, og de selv være tilskuere og tilhører, at det faller helt unaturlig at de selv skal være aktiv deltager. Men hvilken nåde å komme med i tjene-sten i Andens nye vesen!

Men jeg vil ikke unnlate å nevne, at dette forutsetter at det er Andens tukt over forsamlingen, så kjødet og det menneskelige holdes borte. Det å be endregtig er ikke det samme

som hysteriske skrik og hyl og merkvverdige geberder, det må alle ha klart for seg. Og her bør enhver leder være våken.

Har vi ikke iblant opplevd at bønnens Ånd har hvilt mektig over oss, det har vært en slik Andens «bønnesus», at man har måttet tenke på Johannes ord, «som en lyd av mange vann», men det har vært åndelig og harmonisk. Men plutselig har noen kastet seg i med kjødelig skrik og bråk, så oppmerksomheten er blitt dratt mot dem, og vi har vært vitne til hvordan Anden har veket, — har blitt bedrevet.

Lykkelig den menighet som har åndelig kultur, og som hellighetens frykt hviler over, for der kan Gud sette på «høyspenning», uten at «sikringene» går, og «overledninger» og «kortslutninger» forårsaker «mørklegging» og «strømbrudd.» Man står ikke engstelig og urolig når Guds Ånd er mektig til stede, man er rolig og hvilende, fordi man vet at alles begjær er at «alt kjød skal være stille for Herren». Men sikkert er det, at dess sterkere Guds Ånd virker blant oss, dess mere kreves det av åndelig tukt og disiplin.

Men la nå ikke de ukontrollerte ting som har forekommet, skremme oss, så vi ikke tør be endrekteige når Anden leder, men la oss isteden være med å framelske dette. Ikke fordi det skal være en sermoni, men fordi det ligger en underfull kraft deri.

Du som har en viss antipati mot dette, be Gud frigjøre deg her, og du skal oppleve at det vil tilføre deg stor velsignelse. Dette at hvert lem kommer med i legemets bevegelser er noe underfullt, nettopp fordi det er hodet — Kristus — som har «slått an tonen». Men la oss samtidig være våkne for å ikke forstyrre harmonien med vore egne friheter, men i alt underordner oss «dirigenten» — den Hellige And — så enten vi har «melodistemma» eller «akkompagnerer»,

fullt ut retter oss etter ham, — har selvdisciplin og selvkontroll.

Men vi skal heller ikke glemme at *Skriften taler om å «si amen til din takkebønn»*. 1. Kor. 14—16. Skal man kunne det, så må forholdene ligge slik an at *man kan høre hva vedkommende ber om og takker for*. De som «leder i bønn» må gjøre det klart og tydelig og så pass sterkt at alle kan høre det. Likeså må de som sukker og ber med og sier sitt amen, *ikke overdøve* den som ber. Dette er også en side ved den offentlige bønnestjeningen vi må være våkne for, og kanskje særlig mange av oss pinsevenner. Også i dette stykke må vi underordne oss Skriften.

Jeg har iblant merket at enkelte menigheter har dårlig oppdragelse på dette område. Har nemlig hørt at når den som ledet i bønn, har lagt fram møtets bønnemener, — det har gjeldt syke, nødlidende, frafalne, ufrelste, forkynnelse og sangen, — så har enkelte samtidig hatt sitt eget «private» bønnemøte om helt andre ting. Dette er uviselig, det splitter «ånden i møtet», sinn og tanker blir delt og spredt. Vi behøver konsentrasjon om bestemte mål. Så når en fører an i bønn, må vi andre be, sukke og takke med, det må være «ett hjerte og én sjel» som står bak, for da får bønnen makt. Hva «to av eder på jorden blir enige om å be om», sa Jesus, og hva vil det da ikke si når en stor skare er enige?

En annen ting i forbindelse med våre spesielle bønnemøter, når vi er samlet bare for å be. En del synes å være så avhengig av at de stadig hører noen som ber høyt. Men vi må ikke bli ensidige her. Har vi ikke iblant opplevd at vår ånd har «ropt» til Gud og «frydet» seg i ham, uten at vår røst er hørt? Har ikke det vært noen av de rikeste stunder, når vi har ligget stumme — dog ikke stumme, for hjertet har talt — for Gud? Vår ånd har dvelt i Gud, i bønn, betraktning og tilbedelse. Vi husker Hanna, — når hjertet ba uten at røsten hørtes. — Hvilket bønnesvar!

Vær ikke så engstelige for slike pauser, for kanskje det i virkeligheten ikke er noen pauser, men at hjertets tale til Gud da er ennå mere intens. Det var iallfall så med Hanna. Og saken er at det er ennå mer viktig at Gud får tale til oss enn vi til ham, og ofte maser vi slik på Gud at han ikke får komme til med hva han vil si oss.

Livets krone.

Jeg vil sende en hilsen til vennene med Apenbaringen 2, 10.

Det var Johannes som under sitt opphold på Patmos fikk anmodning om å skrive disse ord til menighetens engel i Smyrna. Hvem denne engel var sies det ikke. Det var der biskop Polikarp led martyrdøden for Kristi navn skyld. Det var han som på oppfordring om å fornekte Kristus avla den trofaste bekjennelse: «I 86 år har jeg tjent ham og han har aldri gjort meg annet enn godt. Hvorledes kan jeg da forbanne ham, min herre og min frelser?» Han var tro inntil døden og har nå fått livets krone, det kan vi være sikker på.

Konger og fyrster henede bærer også kroner, men det er ikke livets krone de bærer. Den krone de bærer må de legge fra seg til sin ettermann, men den som får livets krone får bære den i all evighet. Den kalles livets krone, fordi den har det evige livet med seg.

Hvis en konge lovet sin soldat som sendtes ut mot fienden å få en krone hvis han seiret, tror dere ikke han ville anstrenge seg for å vinne seier. Det kunne bare bli en forgjengelig krone han kunne få.

Jesus lover livets krone til alle dem som er tro inntil enden. Tenk hvilken herlig lønn. Var den forgjengelige krone av så stor verdi, hvor meget mere da den uforgjengelige. Skulle ikke dette anspore oss til kampiver og trofasthet.

Nå vet vi det er en herlighet å vinne så la oss slutte oss fast til Kristi fane og følge den inntil enden, da er vi sikker på seier. Det er mange som sluttet seg til Kristi fane, men løp fra igjen, de holdt ikke ut til enden. Når trengslene og gjenvordighetene møtte vendte de om og kom ikke tilbake. De ble ikke tro inntil enden og fikk derfor ingen krone. Det er bare den som er tro inntil enden som får livets krone. Bare de som holder fast i troen på Jesus til de lukker sine øyne i døden får kronen og denne krone er verd å kjempe for, den har livets evige verdi.

Kjempende sjel: Lengter du ikke etter den? Han vil dele den ut til deg. Han har kjøpt den til deg da han bar tornekrone. Skal Jesus få skjenke deg den? Han venter på at han skal få gi deg den, men han kan ikke få gjort det hvis du svikter og ikke blir ham tro inntil enden. *Karl Brodin.*

Vår bibelspalte:

Jakob.

Apostelen Jakob er Sebedeus og Salomes (søster av Jesu mor) sønn og bror til apostelen og evangelisten Johannes. Han ble vanlig kalt Jakob den eldre.

Jesu mor var hans tante og han var således Jesu fetter.

Han ble kalt som apostel sammen med sin bror Johannes og forlot båten og sin fader og fulgte Jesus. (Matt. 4, 21—22).

Han hørte til Jesu fortrolige råd og var tilstede ved flere overordentlige begivenheter. Så som når Peters svigermor ble helbredet. (Mark. 1, 29). Ved Jesu forklaring på berget. (Mark 9, 2—10). Ved helbredelsen av Jairus datter (Mark. 5, 37—42). Og ved Getsemane kampen (Mark. 14, 33). Det sies at han for den nidkjerhet han og hans broder la for dagen overfor samaritanerne ga Jesus dem tilnavnet «Boanegres» d. e. «Tordenens sønner». (Lukas 9, 54.) Enkelte fortolkere ser i navnet ikke en bebreidelse, men heller må betraktes som et hedersnavn.

Jakob var den første av apostlene som fikk følge Jesus i døden, idet han ble halshugget av Herodes Agrippa året 44 e. Kr. (Ap. gj. 12, 3.) En tradisjon som var i omløp allerede i år 100 sier at den mann som angav ham ble så grepet av hans frimodige bekjennelse at han kom til omvendelse og bad Jakob om tilgivelse. Han ble da selv dømt til døden og halshugget samtidig med Jakob.

Sv. Shwan.

Den første og siste fiende.

Vil vi ha Guds hjelp til å overvinne døden, som kalles den siste fiende, så må vi begynne med å mota Guds hjelp til å overvinne synden, som er den første fiende. Men hvor mange vil ikke gjerne ha Guds hjelp mot den siste fiende, døden, mens de ikke bryr seg om Guds hjelp mot den første fiende, synden. Men det går dog ikke. Bare ved å ta imot Guds hjelp mot synden får vi Guds hjelp mot døden. Og Guds hjelp mot synden begynner og — jeg hadde nær sagt — ender med syndenes forlatelse. Det er ved å leve et liv i barnlig takknemlighet for syndenes forlatelse at Guds And kan begynne å gi synden et grunnskudd.

Skovgaard-Petersen.

Hyrdens liv og virksomhet.

Bibelen taler meget om hyrder, og selv materielle som åndelige hyrder. Hyrdens liv i gamle dager var fullt av møye og farer. Han måtte både både varme og kulde (1. Mos. 31: 38—40). Hans lønn var liten og hans kost var tarvelig, sier en forfatter. Se Amos 7: 14, Luk. 15: 15—16 m. m. Hyrden måtte være forberedt på å møte ville dyr, f. eks. løver, bjørner og andre rovdyr. (1. Samb. 17: 34—37. Es. 31: 4, Amos 3: 12). Ja, t. o. m. gråbein (ulven), som det har vært så meget av i vårt land, som hyrden hadde å kjempe mot. (1. Mos. 31.)

I store snevintre og sterk kulde var mennesker og dyr i livsfare for de glupske dyr. Hyrden var ikke sikker for røvere i gamle dager.

Hyrdens utrustning besto av kappe, sannsynligvis av fåreskinn, sier dr. N. og det stemmer med skriften. (Hebr. 10: 36—37. Jerm. 43: 13.) Taske med den lille matbeholdningen. Slingen og stenene. (1. Samb. 17: 40) og endelig en stav til våpen mot fienden og til å drive hjorden med.

Det er anmerket at en mengde bilder er lånt fra hyrdens gjerning og dens uavladelige omsorg for å skaffe hjorden føde og vann, røkt og forsvar, o.s.v. (E. N.).

Jeg har vært kveghyrde i mange år i Sverige og Norges store skoger, og har kjennskap til hyrde-gjerningen, hva det vil si å vokte hjorden og ha omsorg for den. Å lede den til gressganger og vokte dem for farer. Herren var med meg da jeg gikk bak fårene hjelpeløs på alle områder. Hjemløs og fredløs og ikke kjente Herren som var den gode hyrde, og dog var han med meg over alt og bevarte meg fra mange farer. (2. Samb. 7: 8—9).

Vi har betraktet kveghyrdene som ofte brukes som et bilde på de åndelige hyrder, som Herren har satt i sin forsamling til å røkte og vokte Guds menighet. (Ap. gj. 20: 28—32. 1. Pet. 5: 1—3.) Bibelen kaller hyrder for: «Biskopper». D. e. predikanter, lærere, evangelister, (forstandere) som Kristi tjenere. Ordet Biskop står i grunnteksten: «Episkopos», sier dr. Nystrøm og dr. Fjellstedt.

Det er ikke denne verdens vise som er biskopper. Nei, nei, de er

uduelige i Herrens vingård. Biskopper er de som er rensset i Jesu blod og er fylt av hellig-ånden sendt av Hellig-Ånden. (Ap. gj. 13: 1—4. Rom. 8: 14.) Disse er hyrder over Guds menighet. (1. Pet. 5: 1—5). De er Guds og Kristi tjenere. (Tit. 1: 7. 2. Kor. 5: 20).

Babels prester har ingen del med Jesus, da de ikke er tvettet rene (Joh. 13: 8). Derfor kan Gud ikke bruke dem, Deres visdom er intet — intet. (1. Kor. 1: 19—21). Men Herrens tjener er en ny skapning, det er disse som følger Lammet hvor det går. (Apenb. 14: 4—5.). Disse ildvitner er en stor gave fra Herren til sin menighet. Glem ikke det — Disse har 12 dyder, hvor mange hyrder har disse dyder? — (Les 1. Tim. 3. Disse vers er en gradestokk for oss alle.

Hyrdens oppgave viser følgende skriftsteder, såsom: Ordspr. 27: 23. Esek. 3: 17—21. Jerem. 1: 10, 18, 19. Ap. gj. 20: 28—31. Rom. 12: 1—8 flg. 2. Kor. 10: 3—6. Ef. 5: 11. 2. Tim. 4: 2—5. Tit. 1: 13—16. Fil. 2: 5. 1. Pet. 4: 11. Mark. 4: 74.)

Vi har ikke tid eller plass til å avskrive hvert bibelvers. Vi ber enhver som elsker Guds ord at de leser bibelversene selv, men bruk den gamle oversettelse, for den er den beste.

Les også Jakob 3, der apostelen formaner at ikke mange blir lærere, ettersom at det følger et alvorlig ansvar og hård dom. Herren skal kreve hjorden av hyrdens hånd. (Esek. 34.) De hyrder som i ydmyghet blir i ordet og bønn vil Herren understøtte og bevare. Menigheten må stå sin hyrde bi med megen bønn —! (Ef. 6: 18—19. Rom. 15: 30. Kol. 4: 1—4 og 2. Tess. 3: 1—6. Ap. gj. 4: 29—33.) Amen!

La Kristi fred i eders hjerter avgjøre alle spørsmål. Wywoths overs. av Kol. 3: 15. O. Karlsen.

Stevne i Kristi Menighet. Fredrikstad

Det blir stevne i Kristi Menighet, Fredrikstad, den 13. og 14. oktober. Isaksen fra Halden og Reidar Simonsen fra Oslo har lovet å komme og de venter at flere predikanter kommer. Søndagens møter blir antagelig holdt i Folkets hus.

Er en kristen fri for ansvar?

(Forts. fra forr. nr.)

Mine brødre, måtte dette bli klart for oss at enhver kristen har en oppgave å løse her på jord, at det er Guds vilje at vi skal utføre den for ham og at vårt arbeide ikke er unyttig i Herren. (1. Kor. 15, 58. Hebr. 6, 10. Krøn. 15, 7.)

Å få dette klart for seg ville være en mektig spore til hellig virksomhet og bringe herlige resultater for Guds rike.

Mange kristne synes å mene dette at bare de selv er frelst så er alt såre vel, og andres ve og vel ligger dem ikke på hjerte. Men la oss huske på at vi også er frelst med det formål at vi skal være redskaper til å vinne sjeler for Gud. Og derest må vi huske på at lønnen blir i forhold til det vi utførte her. Les med ettertanke følgende steder. (1. Kor. 3, 9 fl. 2. Kor. 4, 10, Mat. 25, 31 fl.)

Det vil ikke bli spurt på den store dagen: Trodde I, følte I godt? men hva har I gjort imot en av mine minste små. Husk at endog et beger koldt vann, gitt til en av hans små i Jesu navn, skal ikke miste lønnen sin. «Men ingen stjerner får vi i vår krone, som vi ei tente medens vi var her. . . .»

Noen sier som så: Vi har bare å jubilere og være glade og så greier Gud alt sammen Ja den samme tanke hadde kristenfolket da de svarte Villiam Carey: Vil Gud frelse hedningene, så kan han jo bare gjøre luker på himmelen å tale til dem.»

Hadde Carey og hans likesinnede hatt dette syn, så hadde vel hedningene ikke hørt noe om Jesus den dag idag. Gud gjør nok sitt, men ikke det som han har overdratt til sitt folk å gjøre. Befalingen er klar: *Kjopslå med dem til jeg kommer igjen.*

Vel er det sant at uten Guds vel-signelse nytter det ikke, for hvis ikke Herren bygger staden bygger de for-gjeves som bygger på den, og som Paulus uttrykker det: Jeg plantet, Apollos vannet, men det er Gud som gir veksten Men det at Gud gir veksten, det utelukker ikke at Paulus må plante og Apollos vanne, ellers blir det ikke noe av det. Gud trenger oss til sine redskaper og skulle vi ikke være umåtelig takknemlige for det, enk at vi får lov å være med i den store gjerning.

Axel Nilson.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Postgirokonto nr. 360 24.

Abonnementpris er: I løssalg 30 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

TIL AFRIKA

Mary Weiby.

Erling Weiby.

«Og Han sa til dem: Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen.»

(Mark. 16, 15.)

Det er med glede i vårt hjerte at vi nå kan offentliggjøre vårt kall. Det var med oss som med så mange andre; vi følte på vår egen uduelighet; men lovet være Herren: når Han får vist oss at vi bare skal være et rør, så kan vi idag få nåde til å si: Herre, her er jeg, send meg! I gjennom sykdom og prøvelser har Jesus fått ført oss inn i det intime troeslivet; at han er den samme idag for oss, som Han var på Daniels tid og for de tre menn i ildovnen. (Dan. 3, 25). «Og hvor overvettes stor Hans makt er for oss som tror.» (Efs. 1, 19).

Vår lengsel er nå at veien ut til Afrika skal åpnes snart, så vi kan få begynne i den gjerning Jesus har kalt oss til. «Se, jeg sier eder: løft eders øyne og se markene, de er alt hvite til høsten.» (Johs. ev. 4, 35.)

Deres for Afrikas frelse
Mary og Erling Weiby,
Moss.

Da våre venner, Erling og Mary Weiby føler seg kalt til misjonsmarken vil vi gi dem vår anbefaling for et gudfryktig liv i blant oss. Vi vil henstille til de forsamlinger de vil besøke å ta vel i mot dem.

På forsamlingen i «Logen», Moss' vegne
Joh. Martinsen.

Beslutningene i Moss.

Vi reiste hjem før kl. 4 møte var slutt og får vite at det ble foretatt en avgjørelse angående de bestemmelser som er tatt på Østfoldkonferansen og som er godkjent av alle de frie forsamlingene i Østfold.

Flertallet av de frie venner ville ikke vedkjenne seg noen slike bestemmelser og henstillet til bladene at dette måtte bli offentliggjort.

Bladet er ferdig til å gå i trykken og vi skal komme tilbake til dette senere.

De frie forsamlingers
adresse.

En bror ber oss å bringe fortegnelse over de frie forsamlingers adresser her i landet. Vi skal ta inn de vi kjenner og ber dem som ønsker å bli med i en slik fortegnelse å sende oss navn og adresse på de brødre som korresponderer for forsamlingen. Det vil kunne være til hjelp for de som ønsker å korrespondere med forsamlingene.

Det ser dårlig

ut med salg av vinterhefte. Vi har ikke hørt fra mange selgere enda og vilde gjerne ha en noenlunde oversikt over hvor mange vi kan regne med solgt før vi går i gang med trykning.

Hjem til Herren.

Misjonær Hilma Hermansen

som i mange år virket i Afrika gikk hjem til Herren 8. september. Hun virket på misjonsstasjonen New Haven i Swaziland og la ned hele sin kraft i arbeidet. Hun var menighets-søster i Ski, men ble kalt av Gud til misjonsgjerningen og fulgte kallet.

Hennes livstid her på jorden ble 63 år.

Mange brever fra misjonsmarken har hun i årenes løp sendt til «Misjons-Røsten» og alltid var det gilt å lese dem.

Hennes minne er til velsignelse.

Bibeluken i Arendal.

Bibeluken i Betania, Arendal begynte med evangelisk møte tirsdag hvor foruten forstander A. Isaksen fra Halden som var kalt som ukens bibellærer og evangelist Halfdan Wik deltok. Forstander Thorstensen ønsket velkommen og Isaksen og Wik talte.

Br. Isaksens emne for bibeluken var: Frelsesspørsmålet i sin begynnelse, utvikling og fullendelse. Vi har i utgangspunktet tilsendt utdrag av bibeltimene, men dessverre har vi ikke plass til å få det med. Det var en åpen dør i ordet og stor nåde over sammenkomstene.

Abonentene

får vinterhefte fritt. Det blir tilsendt like før jul.

Konferansen på Moss.

Ca. 80 eldstebrødre og predikanter deltok.

Møtet lørdag formiddag kl. 11 ble åpnet av br. Martinsen som ønsket alle tilreisende predikanter og eldstebrødre velkommen. Det ble foretatt valg på dirigent og sekretær som ble br. Joh. Martinsen og br. G. Iversen. Br. Iversen redegjorde for de bestemmelse som var tatt på tre brødre-konferanser, holdt i Østfold og som menighetene hadde vedtatt. Brødsbrytelsen ble særlig drøftet og det ble henstillet til eldstebrødrene på hvert sted å våke nøye over at menighetene holdt regelmessig kjærlighetsmåltid og brødsbrytelse, og at særlig ungdommen ble oppmuntret til å delta. Det ble rettet sterke angrep mot bruken av særkalk. Den måtte ikke tåles.

Misjonsarbeidet var neste sak til behandling, som ble innledet av br. Syvertsen. Det var både opplysende og belærende. Etter flere innlegg og uttalelser av forskjellige brødre enleides man om at en lokalmenighet skulle være utsendermenighet for misjonærer. Det var også full enighet om at misjonsutvalget skulle fortsette, og i påkommende tilfeller være det juridiske organ for de frie venner i landet.

Misjonsutvalget kom med en gledelig melding om et testamente på 25 000 kroner til de frie venners misjonsarbeid.

Det var en broderlig ånd under hele behandlingen. Ungdoms- og juniorarbeidet ble også behandlet.

Ved et senere møte ble Østfoldkonferansens bestemmelser igjen tatt opp og det ble fra flere hold henstillet til Østfoldvennene og frafalle sine bestemmelser.

Ref. ved S.

Bibelkurset i Drammen.

På grunn av den store oppslutning omkring kurset, som tar til 13. oktober, gjør vi merksom på at innmeldelser bare kan mottas opp til 1. oktober, og også da med forbehold. De som skriver vil få svar direkte i posten. Foruten de før nevnte lærere, er det sannsynlig at også br. *Belfrage* fra Göteborg blir med noen dager. Alle henvendelser skjer til kursets sekretær: herr Harald Ibsen, Drammen.

Opprop!

Endel troende døpte venner på Reipå, N. Helgeland har fått den vakre tanke å gå sammen om bygningen av et bedehus på stedet. Det er venner innen baptistene, pinsevennene og de frie vener. Meningen er at huset skal eies og disponeres av disse retningene, dog således at ingen har eiendomsretten. En broder blant de frie venner, som ikke ønsker sitt navn ofentliggjort, har gitt tomt. Den ligger meget ideelt og høvelig til, og huset vil kunne sees fra hurtiruteleia.

Som en der har hatt den glede å få besøke stedet fra tid til annen gjennom ca. 25—26 år, vet jeg hvor sann man behøver et bedehus på Reipå, hvor de bibelske sannheter kan fortolkes uavkortet. For tiden fins der intet annet bedehus i den svært folkerike bygd enn kirken, og skolen, som sjølsagt er stengt for oss dissenterne.

Det har alltid rådd en god ånd mellom de få troende på stedet som tilhører de ovennevnte grupper, noe som dette tiltaket er et godt bevis på.

Derfor venner! La oss mannjevnt gå inn for tanken om å reise et bedehus på Reipå som kan være verdig den sak vi kjemper for. La oss ved handling vise at vi som troende kan stå sammen når det gjelder! Praktisere enhet!

Gaver kan sendes til fru Ruth Nereng, Reipå, og det vil bli kvittert for dem i «Misjons-Røsten».

Storsteinnes i september 1945.

Broderhilsen

Henrik Eilertsen.

Hjelp trenges.

En ung bror som nylig er blitt frelst og er i en vanskelig stilling behøver økonomisk støtte. Han har hatt en meget prøvsom tid da han er arbeidsudyktig på grunn av vanførehet og er nå nedfor. Hans foreldre er dessverre ikke i den stilling at de kan makte å oppholde ham.

Hvis noen kan og vil hjelpe, kan midler sendes til: G. Iversen, Postboks 52, Sarpsborg.

Husk: «Hva dere gjør mot en av mine har dere gjort mot meg.» sa Jesus.

Med saks og penn

Hjem fra misjonsmarken.

Misjonærene Dagmar Engstrøm og Sverre og Signe Bartness kom hjem fra Amerika med den svenske amerikalinjes båt «Drotningholm.» Det er over ti år siden de reiste ut og det har hent mye på den tiden.

Dagmar Engstrøms sønn Stephan Engstrøm er falt i krigen. Han var utkommandert til flyvåpnet og falt ned ved Naksjø i Telemark, etter et flytokt i Norge 11. april i år, bare 6 uker før freden kom. Det var jo et trist budskap å få. Det var meningen at han skulle overtatt arbeidet på misjonsfeltet i India.

Baptistene.

I dagene 6—9. sept. holdt baptistene sin 49. konferanse eller landsmøte i Trondheim. Det ble den største i samfunnets historie. 450 utenbys deltakere var møtt frem. 51 menigheter var representert. Fra Sverige var det svenske baptistsamfunn representert ved dets ordfører Emh. Gehlin. 7 nye menigheter ble ønsket velkommen til samfunnet. Som ny bestyrer for deres misjonsskole kaltes prof. dr. P. Stiansen, Chicago.

Den økonomiske stillingen var god. Ellers ble mange problemer drøftet og flere vitrekende beslutninger tatt.

Det norske misjonsforbund.

6—9 september hadde også misjonsforbundet sin konferanse i Oslo og stor deltakelse. 22 nye menigheter ble hilst velkommen. Fra Sverige deltok misjonsforstander Johan Gustavson, Frank Mangs, Edman m. fl., fra Danmark kom misjonsforst. Erik Larsson.

Misjonen fikk en bred plass. På et møte kom inn kr. 6 500.00 til misjonen og på et annet møte over kr. 10 000 til arbeidet i Nord-Norge.

Festmøte holdtes i «Filadelfia» som ble helt sprengt. Mange måtte gå igjen uten å komme inn.

Pinsevennene i Norge.

har 75 nye misjonskandidater og flere går med kall til gjerningen.

På misjonsfeltet har de 75 misjonærer på forskjellige misjonsfelter i alle verdensdeler. De har også planer om å begynne arbeide på nye felter så snart forholdene tillater det.

Spredte felter.

Litt fra stevnet i Mjøndalen

Menigheten her i «Salem» hadde stevne siste søndag i august med velkomstmøte lørdag og avslutningsmøte mandag.

Stemmedagene opprandt med deilig vær og mange venner fra de forskjellige steder hadde funnet veien til Mjøndalen.

Velkomstmøtet lørdag ble åpnet av undertegnede med salme 34, 1—10 og ønsket alle velkommen til stevne. Etterat vi hadde nedbedt Herrens velsignelse over samværet og en sang var sunget, fortsatte forstander Hedin ut fra Hebr. 12, 22.

Mange herlige sannheter ble båret fram som gledet våre hjerter. Ja det var oppmuntrende å høre utifra Guds ord hva vi er kommet til som er blitt Guds barn.

Evangelist Thoresen og Hillevik, samt brødrene Myreng og flere misjonskandidater var også i ilden.

Møte søndag form. kl. 10.30 ble åpnet av br. T. Kristiansen med salme 107. Etter en felles bønnestund talte br. Hedin utifra Matt. 13, 14—23 om sæden — en alvorlig og manende tale. Hillevik deltok med sang og vitnesbyrd. Møte om etterm. kl. 1/24 ble åpnet av br. E. Olsen med et Guds ord — siden så talte br. Thoresen utifra Dan. 3. kap. om de tre menn i ildovnen. Han poengterte sterkt Guds trofasthet. Br. Hillevik, samt troppen hans deltok med liv og lyst. De måtte reise før det siste møte, da der ikke gikk noe senere tog til Holmestrand.

Kveldsmøte kl. 1/27 ble åpnet av A. Gundersen med et Guds ord. Deretter talte redaktør Kasborg, som var kommet med vennene fra Drammen, utifra Matt. 9, 36—38. Han var inne på høsten og arbeidslinjen for Guds menighet. Høsten er stor, men arbeiderne få. Dette møte ble mere som et arbeidsmøte. Br. Kasborg diktet un-

De har hatt misjonskonferanse i «Salem» Oslo nylig og 200 deltagere var samlet. Av hjemkomne misjonærer var 5 tilstede, nemlig Leonard Pettersen og hustru fra Brasil, Sverre Bartnes og hustru og Ingeborg Orre Sanddalen fra India.

der møtet en sang som lyder slik i koret «:;Det må bli seier :;: det må bli seier i Lammets blod. Ja, vi må virke, Guds store kirke, så store skarer må tro på Gud.

Br. Hedin, samt flere misjonskandidater deltok til stor velsignelse.

Avslutningsmøte mandag kl. 7 ble åpnet av undertegnede med Luk. 17, 26—36. Deretter talte br. Hedin ut ifra 2. Kor. 5, 17—18. Han talte gripende om den nye skapning og var også inne på Jesu gjenkomst.

Br. Thoresen og Arvid Myreng deltok også til stor oppmuntring. Vi fikk i sannhet erfare Herrens nærhet i møtene, og vi er enige med sangeren når han sier: Hvor deilig det er å møtes o.s.v.

Musikkvennene deltok under hele stevnet og gjorde sitt til at stevnet ble vellykket.

Dette var i korthet litt fra stevnedagene i Mjøndalen.

Fredshilsen til alle de hellige, deres i blodet forbundne bror

Arnt Andersen.

Stevne i „Betania“, Arendal.

Lørdag 8. september kl. 7 begynte vårt stevne med fest og åpningssangen 234 «Hvor deilig det er å møte,» klang fra den fulltallige forsamling og plattformen full av musikere. Forstander Thorstensen ønsket så alle hjertelig velkommen, både tilreisende og stedets folk. Innledet så med salm. 122. Flere deltok så i bønn for stevnet og festen.

Etter bevertningen talte så forst. Isaksen fra Matt. 18, 19—20 om å samles i Jesu navn, han som kan fylle alle behov, frelse, helbredelse og alt hva vi trenger til. Jesus er her om vi ikke ser ham. Tunger og tydning stadfestet Jesu nærvær.

Evang. Edvin Gabrielsen talte over Lukas 22, 15 og sa at Jesus lengtet etter å møte og være sammen med sine disiple også idag. Br. Wiik minnet om Jesu lidelse. Hebr. 13, 12 og hvorfor han led. Kristi forsoning innebærer både frelse, helliggjørelse og helbredelse. Jesus led utenfor leiren. Også vi må utenfor leiren, om vi så mister både navn og egen ære.

Br. Bjarne Stufsrud avla et brennende vitnesbyrd om ikke å kaste bort frimodigheten. Søster Dahle,

Oslo vitnet om Jesu store kjærlighet. Skildret hvorledes Sakkeus, kvinnen ved brønnen og flere fikk et møte med Jesus, men også flere som lot kallet gå seg forbi. Oppfordret de ufrelste å motta kallet. Br. Isaksen tok så avslutningen av festen med en inntrengende appell til dem som muligens hadde begjær etter frelse, eller om der er noen frafalne, da det gjerne er så under vekkelse at de kommer først. Dessverre ingen synlige resultater.

Søndag form. kl. 10.30 samledes vi igjen. Eldstebr. Lars Larsen innledet med salm. 121. Minnet om Guds nærvær på festen og med øynene løftet til Herren var hjelpen sikret. Så samledes vi i bønn for møtet og en syk søster.

Etter en sang av søstrene Larsen, Grimstad, fikk vi allerede ved møtets begynnelse et budskap i tunger og tydning, og da Anden ikke er bundet av ritualer, kjente vi Guds underbare nærhet.

Forst. Isaksen talte så fra 2. Moseb. 33. I det foregående kapitel står at folket tok sine smykker av seg, men nå leser vi at de ville beholde dem på seg. Fallet inntrådte på grunn av at Moses var for lenge borte, men Moses var en mann med Gud. Moses var ikke tilfreds før Gud tilkjennegav at han ville være med, og skulle det skje måtte det være en nådeshandling fra Gud, da folket hadde syndet og var hårdnakket. Moses sier til Gud, at det er ikke mitt, men ditt folk og at ikke høre jeg men ditt folk må få nåde. Så ble Mose bønn oppfylt. Moses ber da om å få se Guds herlighet, og så det oppfyller Gud og sier: «Her er et sted hvor du kan stå mens herligheten går forbi, på svensk heter det: «nära indtil mig.» Det var godt for Israel at der var en Moses nå, en mann som hadde makt med Gud. Om der er både synd og frafall tilstede kan Gud åpenbare seg, bare der er en Moses tilstede og kan lede oss utenfor vår egen teldør. Bare Josva og Kaleb var igjen av de 10 som speidet landet, enda de andre hadde folket ræd seg, men Gud var med de 2. Josva hadde fått håndspåleggelse av Moses. Moses hadde opplevelse med Gud, og et personlig møte med Gud på Fjellet, avsetter et strålende ansikt med velsignelse i hjemmet, på arbeidsplassen og forsamlingen. Jesus satte sine disiple stevne på fjellet og resultatet ble opplevelse og velsignelse. Tro ikke motstanderne sover, men fyrstene

Herrens hær som Josva møtte, men vi ha med oss; for her duger ikke egen kraft. Blir motstanden så stor at vi er omringet og det ingen annen utvei er, løfter han oss høyere opp. Om flokken synes liten er seiren viss. Alle vi som er her møtes ikke hver samlet, men vel møtt i herlighet.

Søndag etterm. møte kl. 4 tok til med 180 i «Schibbolet». Br. Osuld leste fra Aamli leste Hebr. 12, 1—2. Etter bønne sang så br. Omund Hushovd, om den fallne stjerne. Br. misjonær Bernhard Nilsen talte så over Luk. 24, 27—29. Om disiplenes berøvelse over at Jesus var blitt borte for dem, men også om hvor plutselig han åpenbarte seg for dem, ja til og med i legemlig skikkelse. Jo, han er oppstanden. Mismotet svant og gleden ble så stor at de neppe kunne tro for glede.

Edvin Gabrielsen fortsatte med Joh. 14, 1—3. Jesus er en mester i å trøste, og her trøster han med, at dere ikke skal frygte eller forferdes. Dette er et ord til disiplene, ikke til den ugudelige verden. Søster Larsen sang så om Jesu kjærlighet. Ev. Hushovd talte så om da Sions fanger vandre tilbake (Salm. 126) Om hvorledes ekte frelse bringer forvandling så andre må se det. 2 unge søstre i forsamlingen sang: Jesus, bare Jesus. Br. Oldick, Grimstad, talte så om livet det evige. Evangeliets budskap er liv. Ældstebr. Krøgenes fortsatte i samme ånd, men gikk over i fremmede språk med tyding. Br. Hushovd sang om «å være i rett stilling idag.»

Høytidens siste møte tok til igjen kl. 7 med sangen: «Snart dagen den skal gry.» Ældstbr. Karl Andersen, Eydehamn innled. med Joh. 8, 31—40. Talte om Jesus som sannheten, og dens frigjørende makt. Bønnemøtet ble sangsjonert av himmelen. Søster Larsen sang så igjen en av sine deilige sanger om Golgata. Br. Wiik var så i ilden igjen, med et troesfriskt budskap om «Da tidens fylde kom.» (Gal. 4, 4). Talte om hva Gud har oppfylt siden Noa bygget arken til Jesus kom, og hva Jesus bragte med seg når han kom kan ikke tolkes. Br. Wiik nevnte at han var gått ut fra all organisasjon i tro på Gud uten lønn og Gud har vært trofast. Br. Nils Blom Bakke ble minnet om å stadfeste den måte og virke på, og anbefalte alle å være med å ofre til dem som virker i tro. Møtet veksle-

des så med vitnesbyrd av flere tilreisende og venner. Søster Dahle sang en bibelsk sang om synderinnen i Simons hus og vitnet godt om sitt liv med Gud og oppfordret alle å komme til Jesus. Br. Stufsrud vitnet igjen begeistret om sin frelse.

Stevnet avsluttedes så med takk til Gud.

Vi har i lengre tid hatt det riktig godt i forsamlingen. Vennene smelter mer sammen i kjærlighet, og Thorstensen går med iver opp i arbeidet, og er godt likt iblant oss. Har også hatt mange kjære besøk av Herrens vitner. Da i første rekke br. Halftan Wiik som har vært til stor glede og oppmuntring.

Charles Sandberg.

På pilgrimsferden.

Det går ikke alltid godt å få reiserutene og arbeidet med «Røsten» til å klaffe. Jeg har ikke noen hjelp til ekspedisjonen nå og må ekspedere det selv. Magnorturen ble litt forskjøvet og isteden ble jeg gående hjemme i nesten 14 dager.

Var et par turer i Fredrikstad og deltok i møtene på «Salen». Br. Bustgård har vært fri i 3 mndr. fra arbeidet og de andre brødrene har stått i spissen for arbeidet.

Søkningen har visstnok ikke vært så stor i sommermånedene og det var ikke den liflige ånd i møtene som for en tid siden, men det er noen trofaste som møter fram og tar trofast del.

Søndag 2. september var også Alfred Andreassen med og likeså tirsdag 4. september. Da var også str. Sigrud Steffensen fra Bergen med. Hun har kall til Kongo og tok seg en tur til Østfold for å bli litt kjent her også før hun reiser. Vi håper jo og venter at veien snart åpnes for misjonærene igjen.

Torsdag deltok jeg på møte i Misjonshuset, Sarpsborg. Brødrene Jan Karlsen og Stålstrom var med. 3 søstre fra Greåker ble døpt.

Lørdag på møte i «Betel», Larkollen. Søndag aften likeså. Det er ikke stor søkning til møtene akkurat nå. Før freden kom samledes en mengde ufrelst ungdom der, men nå er det blitt så mye annet som legger beslag på ungdommen.

Fikk mitt herberge hos br. Einar Karlsen som står som ledende eldstebr. Riktig greie, gilde venner. De-

res sønn, Jan Karlsen, deltok i Misjonshuset, Sarpsborg i ca. 14 dager.

Søndag 16 september deltok jeg igjen med vennene på «Salen», Frøstad. Br. Henry Karlsen som står som ledende bror i Øvre Skiptvet var der på innsamlingsreise for å samle midler til lokalet vennene i Skiptvet tenker å bygge. Han vil gjerne besøke så mange venneflokker som mulig og dere gjør jo en god gjerning ved å ta imot ham. De behøver lokale og tomten har de.

Bror Alfred Andreassen fra Fredrikstad har deltatt i Misjonshuset, Sarpsborg en uke og det var åpent for ham å tale Guds ord.

Søndag 23. september deltok jeg på «Salen», Fredrikstad igjen. En riktig god ånd rådet i møte og det var lett å vitne. Vitnesbyrd og bønn gikk slag i slag.

Det er en flokk oppriktige gode venner som vil noe og som ønsker at Gud må gripe inn. De har også begynt søndagsskole. Bare to søndage hadde de hatt den. Begynnelsen var ikke særlig imponerende. 7 — syv — barn første gang og 12 annen gang, men som kjent, skal man ikke forakte den ringe begynnelse. Det er ihvertfall en mangel hvor det ikke er søndagsskole og ingen menighet burde være uten søndagsskolevirksomhet. Gud velsigne dem.

Neste gang — om vi lever og Gud vil — kan vi vel fortelle noe fra konferansen i Moss, som mange ser hen til med interesse. Håper Gud får gitt oss en god konferanse.

På veien til trykkeriet med manuskriptet til «Røsten» treffer jeg den landskjente gamle predikanten Severin Larsen. Han kjenner meg straks igjen og det blir en liten prat på gaten — ikke om stortingsvalg eller andre dagsaktuelle samtaleemner, men om det kjæreste emne av alt: Gleden og tryggheten i Gud. Han er 82 år, men åndsfrisk og klar som en ungdom. Han skal delta hos baptistene her i Sarpsborg en uke med bibeltimer hver dag. Siden til bibelskolen i Filadalfia, Oslo og derfra til Trondheim — også på bibeluke. Gikk og hørte ham i Tabernaklet på kvelden. Han talte med glød og varme på sin karakteristiske måte i over en time.

Torsdag hadde br. Sev. Larsen bibeltimer om den nye fødsel. Det var dyrebart å høre ordets vitnesbyrd i denne sak. Timen ble for kort for ham og han forlenget den med minst

15 minutter, men alle satt spent til siste ord. Det rådet en god ånd og broderskapet i ånden kjentes underbart. Redaktør Asak-Kristiansen m. flere deltar også i ukens møter.

På kvelden var det ikke mange på vårt møte i Misjonshuset, som rimelig var; men det er ikke noe særlig åndelig merke at man forlater sine egne møter heller. Det ble en god stund. Herren møtte oss og det gjør utslaget. Pris skje Gud!

G. I.

Fra Finnmark.

Forts. fra forrige nr.

Vi som evakuerte til Vardø begynte med noen bønnemøter. Det var venner fra forskjellige menigheter, men vi følte oss som ett i Kristus Jesus, vår frelser og fikk være til velsignelse for hverandre. Den første jeg snakket med om å ta bønnemøte var vår gode søster Elsa Ellingsen fra Sørøya, den andre var Sande — også fra Sørøya og en gammel god søster fra Kjøllefjord, Anna Thorbjørnsen. Så var det to sykesøstre som spilte. Den ene av dem spilte trekkspill og den andre gittar. Foruten de som jeg har nevnt var det også venner fra Vardø, Mehamn, Dyfjord og flere plasser på Sørøya.

Vi hadde flere bønnemøter og stadig var det nye ansikter å se. En dag ble vår glede stor for i blant de som kom var Einar Johansen fra Breivik på Sørøya. Han var til stor velsignelse for oss, Gud skal lønne ham for det.

Men i vår store glede ble det også sorg i det vi begynte å spredes. Jeg ble innkalt til militærtjeneste den 20. april og de andre begynte å reise til sine hjemsteder. Men den tid vi var samlet skal aldri glemmes, også det skal en dag lyse på evighetens morgen.

Be for oss her oppe i Finnmark at Gud må vekke opp Finmarks befolkning til frelse.

Broderhilsen med 1. Joh. 3.

Henry Eriksen,
Vardø.

Er det noen av våre lesere som kan skaffe br. Henry Eriksen og hustru hver sin bibel og sangbok. De har mistet alle sine bøker og det er ingen å få tak i deroppe. De kan sendes til Misjons-Røstens eksp., Sarpsborg og blir videre sendt.

Red.

Mandal.

Det meldes om gode møter i Mandal. Lokalet deres er fremdeles opp tatt av militærer så de har sine møter i «Totalen». Br. Willy Høyås fra Råde har vært der, likeså har Arnt Andersen vært hjemme en tur. Han skulle til Vedavåg på Karmøy.

Betel, Halden.

Forstander A. Isaksen har hatt 3 måneders permisjon i sommer og besøkt flere frie menigheter. Br. John Sørensen fra Fredrikstad har vikariert for ham.

Søndag 26. august besøkte strenge-musikken fra Misjonshuset, Sarpsborg dem. Brødrene Stålstrom og Trøber deltok.

Søndag 2. september hadde de besøk av Kristi menighet, Fredrikstad. Rolf Sandhaug m. flere deltok. Begge besøkene var til velsignelse meldes det fra Halden.

!

I lang tid har jeg lest Bibelen igjennom to ganger om året. Den er som et stort mektig tre, og alle dens ord som kvister. Jeg har banket på kvistene for å se hva som vokste på dem, og alltid er det falt et par epler eller pærer ned til meg. —

Luther.

Se, Guds bolig er hos menneskene, og han skal bo hos dem; og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud; og han skal tørke bort hver tåre av deres øyne, og døden skal ikke være mere, og ikke sorg og ikke skrik og ikke pine skal være mere; for de første ting er veket bort.

Stevne for søndagssk.arbeidere

og interesserte holdes i Misjonshuset, Sarpsborg, i forbindelse med søndagsskolens 40 års jubileum, søndag den 11. november i år.

Møter kl. 10.30 fm., søndagsskole kl. 12, fellesmiddag kl. 1. Møte kl. 2.30, jubileumsfest kl. 5.

De som kommer og vil delta i fellesmiddagen må melde seg snarest til Josef Iversen, boks 52, Sarpsborg.

Frie forsamlings adresse:

Arendal: Alf Thorstensen, Strømsboveien 256, Arendal.

Askim: Johs. Karlsen, Nordby, Grøtvet, Askim st.

Bergen: G. I. Lexander, Strandveien 25, Laksevåg pr. Bergen.

Drammen: Ditlef Christoffersen, Olav Kyresgt. 10, Drammen.

Eydehamn: Gunnar Krøgenes, Eydehamn.

Eidsvoll: Arken: Ludv. Furulund, Solstad, Dal st., Eidsvoll.

Espeland: M. B. Nesset, Espeland st.

Enebakkneset: Thor Langerud, Enebakkneset.

Fredrikstad: A. Bustgård, Fredrikstad Ø.

Horten: Lokomotivfører Harald Ødegård, Horten.

Harestua, Hadeland: Jørgen Monsrud, Harestua st.

Holmsbu, Hurum: Halfdan Hansen, Holmsbu.

Holmestrand: Ottar Hillevik, Kirkegt. 11, Holmestrand.

Kristiansand S: Hans Wennesland, Dronningensgt. 46 II, Kr.sand S.

Larkollen: Einar Karlsen, Sillebogen, Larkollen pr. Moss.

Magnor: V. Svan, Magnor st.

Moss: Jul. O. Lind, Moss.

Mjøndalen: Arnt Gundersen, Mjøndalen.

Oslo: Johs. Hedin, Huitfeldsgt. 6 IV, Oslo.

Rygge: Hans Utne, Rygge st.

Sarpsborg: Stefan Trøber, Postboks 32, Sarpsborg.

Skiptvet: Henry Karlsen, Klokkerhuset, Langeli p.å.

Spangereid: Jørgen Lunde, Spangereid.

Svennevik i Spangereid: Gustaf Svennevig, Svennevik, Spangereid.

Svelvik: Karsten Ebbestad, Svelvik.

Sætre i Hurum: Oskar Olsen, Engene, fabrikk, Sætre i Hurum.

Skien: Ernst Falck, Emanus, Skien.

Saltnes, Råde: Lars Lervik, Onsoy-Tune.

Tune: Anders Ramstad, Tune pr. Greåker st.

Tjømo: Kåre Bjørgan, Budal, Tjømo.

Vestre Gran: Lars Falang, Solvsberg, get p. å., Hadeland.

Asheim i Hurum: Hjalmar Olsen, Asheim i Buskerud.

Nummer 21

Er

Kjære

Det er hørte fra du er til h skulle nok stenfolket er kommet jeg fikk b for 2 dage Hvordan Er det ka områder?

Hvis de misjonssar norske reg sendelse a gjering st krigen så har oss no

Det sku se noe fra gjennomgå ikke verde Vi har men det